

N:o 90.

Af herr **G. O. V. Lindgren** i Örebro, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående vidtagande af åtgärder för inskränkning af uppläsandet af kungörelser i kyrkorna.*

1890 års kyrkolagskommitté utgick från den obestriddigt riktiga grundsatsen, att afkunnande från predikstolarna af kungörelser, som icke afsåge kyrkliga ändamål, icke borde tillstädjas, och föreslog en annan form för offentliggörande af världsliga kungörelser. Enligt detta förslag skulle sådana fästas å anslagstafva, hvarjämte vissa kungörelser och handlingar skulle uppläsas dels genom kommunalnämndens försorg på lämpligt rum i närheten af sockenkyrkan, dels å kommunal- eller kyrkostämma eller vid stadsfullmäktiges sammanträde. Häremot gjordes emellertid inom högsta domstolen åtskilliga anmärkningar, och vid föredragning af förslaget inför Kungl. Maj:t den 15 september 1893 anslöt sig föredraganden till dessa, på grund hvaraf han fann sig icke kunna förorda detsamma, utan inskränkte sig till att söka i största möjliga grad förminska de med det häfdvunna kungörelsesättet förenade olägenheterna. I enlighet härmed afgjordes ock ärendet af Kungl. Maj:t, som beslöt infordra kyrkomötets yttrande öfver det lagförslag, hvilket, af kyrkomöte och Riksdag gilladt, den 1 juni 1894 blef lag, som fortfarande gäller med den begränsning, som i kungl. cirkuläret den 28 maj 1897 angifves och ytterligare blifvit genom kungl. cirkuläret den 1 mars 1901 inskräpvt.

Härigenom har visserligen väg banats till ett mer rationellt tillvägagående i denna sak, såsom äfven kyrkomötet 1898 erkänner.

Icke dess mindre ansåg sagda kyrkomöte nödigt att ingå till Kungl. Maj:t med underdånig anhållan, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för inskränkande i väsentlig mån af kungörelsers uppläsande från predikstolen i en mängd angifna hänseenden.

Detta önskemål befinnes emellertid ännu ouppfyllt, trots den alltjämt ökade lättheten att få i allt vidsträcktare mån det föråldrade förfarandet ersatt af ett mer tidsenligt. Det må väl äfven ur borgerlig synpunkt anses föga lämpligt, att statens och kyrkans tjänare skall hafva sig ålagdt att, såsom åtminstone i städerna torde vara regel, för snart sagdt tomma väggar kungöra viktiga lagbestäm- melser tillsammans med ett oftast betydelselöst uppläsande af hvad Konungens befallningshafvande behagat emellanåt mycket frikostigt bestämma skola från predikstolen fullständigt uppläsas. Och mången gång tvingas prästen rent af att i strid mot sanningen intyga såsom fullständigt uppläst hvad han omöjligen kunnat fullständigt uppläsa, då han haft annan tjänsteförrättning att samma dag, kanske på annan, rätt aflägsen plats, utföra.

På grund af hvad jag sålunda anført, dristar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med underdånig anhållan om åtgärders vidtagande för ytterligare inskränkning i det föreskrifna kungörelse- uppläsandet från predikstolen.

Stockholm den 27 januari 1905.

G. O. V. Lindgren.

I motionens syfte instämma:

Ivan Svensson. Harald Hjärne. K. Killander. E. Räf.
Conrad Vahlquist. K. H. Bergendahl. K. v. Geijer.
